

2. søndag efter påske, den 1. maj 2022, kl. 9.30 i Gloslunde kirke

Salmer:

743 Nu rinder solen op af østerlide

31 Til himlene rækker din miskundhed Gud

2 Lov den Herre

331 Uberørt af byens travlhed

722 Nu blomstertiden kommer

Prædikant: Henrik Gade Jensen

I dag dyrkes den direkte kommunikation. Der må ikke være tvivl om budskabet. Det skal siges klart og skal kunne formidles i få sætninger.

Tvetydigheder og ironi er der ikke plads til. De hører til i litteraturens og revyernes og stand-up-komikernes verden.

Der ansættes derfor i virksomheder, offentlige som private, masser af informationsmedarbejdere og hyres kommunikationseksperter til at skabe klarhed om informationerne. Enhver usikkerhed kan misforstås og fejlfortolkes, som usikkerhed, suspikt, eller mangel på ledelse.

Når vi så springer til dagens tekst, hører vi om Jesus, der i er Jerusalem, det er vinter, han går rundt på tempelpladsen, mellem søjlerne.

Og så bliver han udspurgt – næsten som sædvanligt: Er du Kristus, Guds søn?

Men Jesus er ikke sådan at få et klart svar fra.

Han siger ikke ja eller nej.

Vi går forgæves til Jesus med et excelark, hvor der kan krydses af og sættes flueben.

”Guds søn?” – ja eller nej?!

x

Det bliver folk trætte af. Forståeligt nok.

Så sig det dog!

I dag kender vi slutningen, men dengang kendte de Jesus som en omvandrende prædikant, dem var der mange af i samtiden og fortiden, men Jesus adskilte sig og tiltrak sig opmærksomhed, fordi han kunne gøre syge raske, han kunne heale, vil vi sige i dag, nærværet til ham, ja, blot fligen fra hans kappe, kunne gøre lamme gående.

Og så forblev han en gåde for samtiden.

Han var sparsommelig med direkte tale.

Jesus ville have fejlet fuldstændig i den moderne kommunikationsindustri.

Meget af det han sagde var gådefuldt, dunkelt, tvetydigt, usikkert, og kunne tolkes i mange retninger.

Tænk på fortællingerne og lignelserne. Ofte fortalte Jesus en underlig historie, når han fik et relativt konkret spørgsmål.

Hvem er min næste, for eksempel? Et ganske relevant spørgsmål. Men så fortæller Jesus en lang historie om en samaritaner på rejse

Jamen, så snak dog lige ud af posen!

Vær klar i spyttet, ville vi sige i dag.

x

Men det var der en mening med, for der kan ikke gives enkle svar til en verden, som er viklet ind og kontrær og mangeartet. Vi kan knap nok sige, hvad der er kristent og ukristeligt.

De samtidige udæskede Jesus svar på spørgsmålet: er du som du siger Guds søn?
"Hvor længe vil du holde os hen? Hvis du er Kristus, så sig os det ligeud," siger de.

Jesus svarede ved at sige, at han allerede har sagt det, men de vil ikke tro på ham. Han har også gjort gerninger, der viser hen til hans guddommelighed, eller vidner om ham som Guds søn.

Og så siger Jesus, at hans samtidige ikke vil tro på ham, fordi de ikke hører til hans får.

Som om hans samtidige på tempelpladsen på en måde har udelukket sig selv fra at forstå Jesu budskab. Vi må gå ud fra, da det er i templet, at mange af tilhørerne har været skriftkloge eller præster. Og de vil eller kan ikke forstå, hvad Jesus siger dem. "Jeg har sagt det til jer, og I tror det ikke."

Dem, som Jesus derimod kalder sine får, de hører og forstår og de skal have evigt liv.

X

Teksten i dag kaldes ofte for den gode hyrde, fordi Jesus forstår sig som hyrden, der passer på sine får, sine tilhørere, de første kristne mennesker.

Herren er min hyrde, jeg lider ingen nød, lød det i læsningen fra Gamle Testamente.

X

Og så alligevel, er det netop dette, at Jesus ikke lige er til at greje og forstå, der vel er baggrunden for, at han kunne tiltrække sig så stor opmærksomhed.

Er du Kristus, så sig det dog?!

Folkene omkring ham ønsker entydighed, klare svar, uden tøven. Det er næsten som nutidens journalister med kameraer og mikrofoner. Bliver ved med at stille det samme spørgsmål. De forlanger svar.

Men kristendommen er usikkerhed. Vi kan aldrig være sikre eller visse på ret meget. Vi kan høre beretningerne om Jesus, lytte og prøve at forstå, men det bliver i sidste instans en trossag. Usikkerhedens svøbe kan vi ikke undgå.

Men det skal vi også se som styrken i kristendommen.

For det betyder, at der ikke kan fabrikeres en facitliste ud af evangeliet. De ti bud hører det gamle testamente til, de er fornuftige og kan være gode at lære og have med sig som pejlemærker, men kriteriet på kristendom er de ikke. For kristendom er åbenbaringen af Kristus. At han kom til verden og var Kristus. Og ud af det faktum må vi tro.

Bjergprædikenen med saligprisningerne og næstekærlighedsbudet er måske mere konkret, men stadig umuligt at gøre til lov eller ret.

Hvis kristendommen ikke var den sande religion, Guds åbenbaring til os mennesker, så ville det være den mest geniale konstruktion. Genial fordi den på den ene side maser sig durk ind i menneskehjernerne ved at stille krav om et rent hjerte og en ren tro, det rene og urene afgøres i hjertet på hvert enkelt menneske og ikke i noget ydre, hvad vi spiser eller gør.

Når den så har mast sig ind i sjælene, så stopper den lige som op, ønsker kun at være tilstede, men ikke at sige noget bestemt, ikke docere noget, ikke give faste retningslinjer.

Kristendommen skyder sig ind i hjertet med krav om hjertets renhed, men hvordan vi skal håndtere det i dagligdagen, hvad hjertet skal sige og gøre, det overlades til det enkelte menneske. Her giver kristendommen ikke klare svar.

Det, som kristendommen skyder ind i hvert menneskehjerte, kunne man også kalde "sjæl" eller "samvittighed" eller "ånd". Mennesket er ånd, og ånden lader sig ikke definere eller sætte i bås.

Der var engang en der sagde: "Gud skabte menneskene i sit billede. Så tog han rammen væk og så måtte de handle på egen hånd".

Menneskene er frie til at agere, ikke bundet af en religiøs regel eller ramme, der specificerer, hvad du må og ikke må.

X

Så det gådefulde gør også fri.

Det sætter menneskene på egne ben.

Jesus tvinger os til åndelig selvstændighed og myndighed.

Mange tror, at man bliver selvstændig og myndig ved at blive stærk, karakterfast, stålsat, med rygrad og støvler. Det er – kristeligt set – ikke rigtigt. Det er mere hedenskab.

Andre tror, at vi bliver os selv lig (sui simile) eller selvstændige ved at være naturlige, aflægge os det dannede og manererne, og være i overensstemmelse med vore indre drifter.

Også det er langt fra kristendom.

For selvstændige og myndige bliver vi kun som Guds børn.

Vores selvstændighed er givet af Gud, af Jesus da han afviste at svare klart på spørgsmålene. Så måtte vi selv tage stilling

Uden Jesus er vi forvildede og blinde, forblændede og rodløse, døgnfluer og medløbere.

*Vær glad, min sjæl, og lad din stemme klinge,
stig op fra jordens bo,
og med din tak og tro
til Himlen svinge!*

AMEN